

kdy se k osobním údajům dostane osoba, která k nim nemá mít přístup. Problém je také ztráta dostupnosti informací, například kvůli výpadku elektrické energie nebo ztrátě šifrovacího klíče, třeba po útoku hackerů.

„Pokud trvalou nebo dočasnou ztrátu dostupnosti neohlásíte jako bezpečnostní incident, je to porušení pravidel. Zároveň to svědčí o tom, že jste se o bezpečnostním incidentu nedozvěděli, a nemáte tedy zavedenou správnou technická a organizační opatření, což může vést k sankcím za dvojí porušení,“ varoval na konferenci Michal Nulíček, specialista na osobní údaje z advokátní kanceláře Rowan Legal.

Podle Nulíčka musí podniky v první řadě přiřadit odpovědnost za řešení takové situace konkrétní osobě nebo speciálnímu firemnímu týmu. Ohlášení incidentu musí proběhnout do 72 hodin od okamžiku, kdy se dozví o porušení zabezpečení.

13. 12.

GDPR
a zahraniční
firmy

20. 12.

Neziskovky
a GDPR

27. 12.

Osobní údaje
2018

zpracováním osobních údajů jina, než ji známe dnes. Lidé, jimž osobní údaje patří, se při jeho podpisu musí přesně dozvědět o účelu zpracování informací i jejich rozsahu. Musí také přesně vědět, komu souhlas udělují a kdo další bude mít k informacím přístup.

Podle odborníků z poradenských společností se dnes firmy zabývají především tím, jakou podobou souhlasů dát.

„Novou smlouvu o zpracování osobních údajů musí firmy uzavřít prakticky se všemi, případně vytvořit nějaký dodatek,“ vysvětlil Martin Hladík, z poradenské společnosti KPMG. Podle něj je důležité se do budoucna připravit na to, že evidovat informace o souhlasech bude náročnější. „Lidé budou třeba vznášet námitky. Řeknou, že už nechťejí dostávat určité zboží, nebo vám souhlas se zpracováním úplně odeberou. Všechny změny musíte někde zaznamenat,“ uvedl Hladík.

webů, které jsou nyní zdarma, v budoucnu své služby zpoplatní,“ tvrdí.

Při získávání souhlasů je důležitá také informace o tom, jak ho lidé mohou odvolat. „Jestliže vám pro získávání údajů stačí elektronická cesta, musíte také najít způsob, aby jeho zrušení bylo stejně jednoduché. Jinak budou velmi pravděpodobně následovat sankce,“ upřesnila Miroslava Matoušová, vrchní rada pro vládní agendy z Úřadu pro ochranu osobních údajů. Přísnější požadavky a nutnost získat nový souhlas se zpracováním osobních údajů však podle ní nutně neznamenají zánik podnikání, která jsou na něm závislá.

„Stačí si najít vlastní klíč, jak minimalizovat rozsah osobních údajů, které potřebujete. Třeba v čistírně bylo dříve vše vedeno pod jménem a přijmením zákazníka, dnes je vše evidováno pod číslem zakázky,“ řekla Matoušová.

Komentář

OBECNÍ FUNKCIONÁŘI, DO NAHA!

Vladimíra Glatzová
partnerka, Glatzova & Co.

Zákonodárci se rozhodli zatočit s veřejnými funkcionáři – a rozmáchli se opravdu zešířila. Novela zákona o střetu zájmů, účinná od 1. září 2017, vyžaduje, aby každý veřejný funkcionář, včetně všech členů obecních rad a některých zastupitelů, podal úplný přehled svého majetku a závazků ke dni zahájení a o svých příjmech a majetku nabytém v průběhu jejího výkonu. Oznámení jsou veřejně dostupná na internetu. Stačí kliknout a vidíte, kolik má soused na kontě.

Přihlédneme-li k pověstné české závistivosti, je taková úprava absurdní. V obecních radách a zastupitelstvech zasedá řada úspěšných osobností. Věřím tomu, že většina z nich svou funkci zastává nezištně, ve volném čase, z čistého zájmu podpořit svými schopnostmi a zkušenostmi rozvoj své obce. Zajímal by mě, kolik jich bude kandidovat v příštích komunálních volbách. Pokud do té doby novelu Ústavní soud nezruší, můžeme čekat výrazný odliv schopných lidí

z místních rad a zastupitelstev. To platí hlavně v menších obcích, kde si i slušní a poctiví lidé střeží informace o svých majetkových poměrech a povinnost je rozkrýt vnímají jako značný zásah do soukromí.

Zpřístupnění informací v tomto rozsahu navíc nenaplnuje účel zákona. Takto uveřejněné informace nevypovídají o tom, zda při výkonu funkce vzniká střet zájmů, a veřejnost si na základě tolika syrových dat nemůže udělat názor na legitimitu nabytí majetku.

Povinnost oznamovat majetek je také nepoměrně rozsáhlejší než v jiných evropských zemích. Například Německo se omezilo pouze na poslance některých spolkových zemí. Povinnost přitom nedopadá na majetek a dluhy, ale jen na jejich příjmy. Přesto i tam předmětný zákon napadli u Spolkového ústavního soudu pro přílišný zásah do soukromí a čtyři z osmi členů senátu tohoto soudu hlasovali pro jeho protiústavnost. V Anglii zase mají funkcionáři povinnost oznámit pouze vlastnictví nemovitostí

tí nacházejících se v jejich okrsku, účasti ve společnostech, které v okrsku podnikají nebo vlastní nemovitosti. To má mnohem lepší vypovídací schopnost než naše bezbřehá úprava.

Je třeba dodat, že řešení před novelou mnohem lépe odpovídalo vzorům v jiných evropských státech. Ukládalo funkcionářům povinnost informovat pouze o změnách svého majetku během funkčního období. Informace byly uloženy v trezoru tajemníka, který byl povinen předložit je zájemcům k nahlédnutí. Novela tak zavádí neopodstatněné a neúčelné zpřísnění dosud uspokojivé úpravy. Navíc je v přímém rozporu s dnešním trendem, jímž je zpřísnění ochrany jakýchkoliv osobních údajů a ukládání drastických sankcí za každé její narušení.

Je pravda, že konflikt zájmů je třeba monitorovat. Bylo by však dobré, kdyby se zákonodárci nejdříve podívali na úpravu v sousedních zemích, měnili pouze to, co je třeba měnit, a domýšleli důsledky.